

[Aksel Larsen.]

lige maa betale Omkostningerne herved, saa at disse ikke helt eller delvis paa-lignes Arbejdsløshedskasserne og deres Medlemmer. I Betragtning af den uhyre Nød, der raader blandt alle uforskyldt langvarigt arbejdsløse, maa der ydes disse en øjeblikkelig kontant Udbetaling („Vinterhjælp“). Paa Grund af Prisernes Stigning maa alle Understøttelser forhøjes, i det mindste i Henhold til, hvad det offentlige Pristal berettiger. Vi gør opmærksom paa, at en saadan Forhøjelse af den ordinære Understøttelse direkte er forudset i Arbejdsløshedsloven, men hidtil kun gennemført i ganske faa Arbejdsløshedskasser.“

Man understreger igen, at disse øjeblikkelige Nødforanstaltninger ikke i mindste Maade skal overflødiggøre Hovedkravet om Beskæftigelse. Og man besluttede derefter paa Konferencen, at et Udvalg, som valgtes af denne, eventuelt suppleret med Repræsentanter for Provinsens arbejdsløse, skulde henvende sig til Regering og Rigsdag saavel som til de kommunale Myndigheder, for at forhandle med disse om Gennemførelsen af Foranstaltninger af den nævnte Karakter.

Man besluttede, for at give Indtryk af den Alvor, der stod bag ved Henvendelsen, at organisere et Demonstrationstog til Regering og Rigsdag den 4. Marts, og Hensigten var saa, at indtil den Tid skulde de omtalte Forhandlinger føres og om end ikke afsluttes, saa i hvert Tilfælde bringes til en vis foreløbig Afgørelse, saaledes at man denne Dag over for de københavnske arbejdsløse og Repræsentanter for Provinsens arbejdsløse kunde berette om, hvorledes Forhandlingerne var gaaet, hvad der var naaet, og hvilke Tilsagn man eventuelt havde modtaget, og man ansaa det for gavnligt, at Lovgiverne selv fik Syn for Sagn og blev klar over, at det ikke var en eller flere Deputationer, der opsøgte dem, men at Arbejdsløsheden er stor, og at de arbejdsløse selv i allerhøjeste Grad er parate til at sætte noget ind for at faa forbedret deres Kaar.

Der kom fra Provinsen Tilslutning saavel til Manifestet og de deri opstillede Krav som til Tanken om en Demonstration. Det blev bl. a. i Sydjylland besluttet at sende Deputationer fra de forskellige Byer til København, hvor de den 4. Marts skulde deltage i Henvendelsen til Regering og Rigsdag, og jeg ved, at det har været diskuteret visse Steder i Provinsen, om man var i Stand til at organisere et formeligt Tog

af arbejdsløse fra Provinsen til København, men man var klar over, at det var umuligt paa Grund af de praktiske Vanskeligheder ved at befordre de arbejdsløse saa langt, da de jo ikke har nogen Mejerikasser eller andre lignende Institutioner til at betale deres Rejse.

Efter Konferencens Afholdelse, og efter at den nævnte Beslutning var truffet, henvendte Fællesudvalget for de arbejdsløse i København sig til den dertil indrettede Myndighed, nemlig Københavns Politidirektør, og meddelte, at man havde i Sinde at foranstalte den omtalte Demonstration, som man tænkte sig udgaaende fra den største og dertil bedst egnede Plads her i Byen, nemlig Grønttorvet, og ført op til Christiansborg. Man modtog paa denne Henvendelse et Afslag, et Afslag, som jeg ogsaa meget gerne, da det jo dog er Hensigten, at Folketinget skal bedømme hele denne Sag i Dag, vil have Lov til at citere:

„I Besvarelse af Fællesudvalgets udtærede Skrivelse, indeholdende Anmeldelse af en til Afholdelse den 4. Marts 1936 Kl. 14 fastsat Demonstration, meddeles, at Demonstrationen overensstemmende med Politidirektørens Skrivelse af 8. December 1934 ikke vil kunne samles paa Grønttorvet eller gaa til Christiansborg Slot. Der er intet til Hinder for, at en Demonstration afholdes med samme Mødested og Rute som tilladt for Demonstrationen den 31. Januar d. A., men i saa Fald forventes snarest en Anmeldelse om en saadan eventuel Demonstration.“

Jeg maa hertil sige, at jeg egentlig ikke fatter, hvormed Politidirektøren begrunder denne Skrivelse. Der findes intetsteds i dansk Lovgivning noget, der kan give ham Grundlag herfor. Det er udtrykkelig fastslaaet i Grundlovens § 86, at Borgerne har Ret til at samle sig ubevæbnede, at offentlige Forsamlinger har Politiet Ret til at overvære, men at Forsamlinger under aaben Himmel kan forbydes, naar der af dem kan befrygtes Fare for den offentlige Fred. Altsaa kun, naar der kan befrygtes Fare for den offentlige Fred, ellers ikke. En saadan Frygt kan Politidirektøren ikke under nogen Omstændigheder nære, og han vil i hvert Fald være ude af Stand til at begrunde den. Derfor finder jeg, at dette Forslag er stridende mod Lovgivningen, stridende mod Meningen med og Ordlyden af Grundloven.

Jeg forstaaer heller slet ikke, at Politidirektøren, naar han i Henhold til Lovens Bestemmelser modtager — ikke Ansøgning om Tilladelse til at demonstrere, men Meddelelse om, at Møde og Demonstration vil